

<p>UZASADNIENIE WYROKU SĄDU REJONOWEGO</p> <p>W SANDOMIERZU Z DNIA 19 LIPCA 2021 R.</p>			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 395/20	
<p>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
<p>1. USTALENIE FAKTÓW</p>			
<p>o.1. Fakty uznane za udowodnione</p>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	D. K.	w dniu 08 marca 2020 roku w miejscowości B., woj. (...), kierował dokonaniem zabicia rannego zająca za	

		<p>szczególным okrucieństwem w ten sposób, że wręczył nieletniemu A. M. klucz do kół i polecił uderzać nim zwierzę, a następnie polecił uderzać tym narzędziem zwierzę nieletniemu A. M. i nieletniemu D. G. wskutek czego zając został pozbawiony życia, tj. występki z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt.</p>	
2.	P. G.	<p>w dniu 08 marca 2020 roku w miejscowości B., woj. (...), nakłaniał nieletnich A. M., D. G. i J. K. do wzięcia klucza do kół celem zabicia zająca za szczególnym okrucieństwem w ten sposób, że krzyczał wskazując miejsce gdzie klucz ten znajdował się, tj. występki z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1. W dniu 08 marca 2020 r. D. K. kierował pojazdem marki B. odwożąc towarzyszących mu P. G., A. M., D. G. i J. K. z imprezy do miejsca zamieszkania. W miejscowości B. potrafił on zająca, który	Okoliczności bezsporne	-	

niespodziewanie wybiegł mu na drogę.			
2. Po zatrzymaniu i opuszczeniu pojazdu, mężczyźni zauważyli na poboczu leżące zwierzę, które miało bezwładne tylne łapy. Wówczas D. K. zdecydował, iż zająca należy dobić, zaś P. G. nakłonił kolegów, by użyli do tego klucza do kół, który znajdował się w bagażniku B.. Następnie D. K. wręczył ww. narzędzie A. M., który zaczął zadawać ciosy zwierzęciu, później zaś uderzali go także J. K. i D. G.. D. K. w tym czasie wydawał nieletnim polecenia: „kurwa dawaj”, „no dojeb go” i nagrywał telefonem komórkowym zachowanie swoich kolegów. Po tym, jak zając został pozbawiony życia, D. K., P. G., A. M., J. K. i D. G. odjechali z miejsca zdarzenia, udostępniając nakręcony film w aplikacji S..	Częściowo zeznania świadka A. M.	70v-71v,259v-260	
Częściowo zeznania świadka D. G.	83v-85,268v		
Częściowo zeznania świadka J. K.	101v-102v, 269		
Częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. K.	111,114, 258v-259		
Częściowo wyjaśnienia P. G.	125,128, 259-259v		

Płyta DVD z nagraniem wraz z protokołem oględzin	25,37-58		
8. W tym samym dniu (...) Ochrony i (...) w Polsce otrzymała anonimowe zgłoszenie o znęcaniu się nad zwierzęciem przez ww. osoby, co skutkowało zawiadomieniem organów ścigania o możliwości popełnienia przestępstwa.	Zeznania świadka Ł. B.	19-19v	
9. Oskarżeni D. K. i P. G. nie byli dotychczas karani za przestępstwa.	Karty karne	117, 131	
0.1. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
-	-	-	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
-	-	-	
2. OCena DOWODÓW			
0.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			

Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.	Częściowo zeznania świadka A. M.	Sąd za wiarygodne uznał zeznania świadka, w których podnosił, iż to oskarżony D. K. zdecydował o dobieciu zająca, a później wyciągnął z bagażnika klucz do kół, który następnie wręczył świadkowi, bowiem były kategoryczne i jednoznaczne. Świadek nie miał przy tym powodów by celowo obciążać oskarżonego swoimi depozycjami. Podkreślić należy, że gdy świadek, gdy nie był czegoś pewien nie posiłkował się domysłami i używał sformułowań „któryś z kolegów”, „ktoś z grupy”, natomiast w przypadku ww. okoliczności nie miał wątpliwości co do tego od kogo otrzymał narzędzie, którym uderzał zająca.	
Częściowo zeznania świadka D. G.	Sąd przyznał walor wiarygodności zeznaniom świadka, w zakresie w jakim dotyczyły okoliczności bezspornych w sprawie, a także uwzględniły uprawnienie świadka wynikające z art. 182 § 1 k.k. w odniesieniu do oskarżonego P. G., tj. w części, w której wskazywał on, iż A. M. uderzał zająca kluczem od kół, bowiem były spójne i znalazły potwierdzenie w pozostałym		

	zgromadzonym materiale dowodowym.	
Częściowo zeznania świadka J. K.	Sąd podzielił zeznania świadka, w zakresie w jakim dotyczyły okoliczności bezspornych w sprawie, a także uwzględniły uprawnienie świadka wynikające z art. 182 § 1 k.k. w odniesieniu do oskarżonego D. K., tj. w zakresie w jakim podnosił on, iż zając był uderzany przez A. M. i D. G., bowiem były spójne i znalazły potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym.	
Częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. K.	Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w części, w której przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, potwierdzając, iż mówił do A. M. „dojeb go”, zaś do D. G. „dawaj” w momencie gdy trzymali klucz do kół w rękach, bowiem chciał, żeby doszło do dobicia zwierzęcia, gdyż są spontaniczne, logiczne i znajdują odzwierciedlenie w nagraniu zalegającym w aktach sprawy. Nadto Sąd nie znalazł podstaw, by kwestionować relację oskarżonego, w której podnosił, że to oskarżony P. G. powiedział, że klucz znajduje się w bagażniku, bowiem D. K. nie miał powodów, by kreować fałszywy obraz czynności podejmowanych przez swojego znajomego, z	

	którym nie pozostawał w konflikcie.		
Częściowo wyjaśnienia oskarżonego P. G.	Sąd za wiarygodne uznał wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w jakim przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, podnosząc iż powiedział do kolegów, żeby wzięli klucz do kół, aby najprędzej dobić ranne zwierzę ponieważ relacja ta była rzeczowa i konsekwentna.		
Płyta DVD z nagraniem wraz z protokołem oględzin	Nagranie w sposób obiektywny ukazało zachowania osób uczestniczących w zabiciu zwierzęcia i wypowiedane przez oskarżonych słowa. Protokół został sporządzony przez uprawniony podmiot, wiernie odzwierciedla przebieg zdarzenia z dnia 08 marca 2020 r. uwieczniony na płycie DVD.		
3.	Zeznania świadka Ł. B.	Świadek w sposób spójny, rzeczowy i niewykalkulowany zrelacjonował okoliczności, w jakich (...) Ochrony i (...) w Polsce otrzymała zgłoszenie o znęcaniu się nad zwierzęciem i jakie kroki zostały w związku z tym podjęte.	
4.	Karty karne	Dokumenty sporządzone przez uprawniony podmiot w ramach jego kompetencji.	

<p>0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>2.</p>	<p>Częściowo zeznania świadka A. M.</p>	<p>Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka złożonym na rozprawie, w których zasłaniał się niepamięcią co do tego, kto wręczył mu klucz, uznając, iż zmierzają one do przemilczenia faktów niekorzystnych dla oskarżonego D. K., w celu umniejszenia jego odpowiedzialności za zarzucany czyn.</p>	
<p>Częściowo zeznania świadka D. G.</p>	<p>Sąd odmówił wiary zeznaniom świadka w części, w której podnosił on, iż oskarżony D. K. nie polecał uderzać zająca kluczem do kół, bowiem pozostają w sprzeczności z wyjaśnieniami tego oskarżonego złożonymi w postępowaniu przygotowawczym oraz zalegającym w aktach sprawy nagraniem zdarzenia.</p>		
<p>Częściowo zeznania świadka J. K.</p>	<p>Sąd nie podzielił zeznań świadka co do tego, iż to A. M. wziął klucz z bagażnika, gdyż świadek ten kategorycznie twierdził, iż narzędzie</p>		

	<p>to została mu wręczona. W ocenie Sądu zeznania świadka J. K. zmierzają do przedstawienia sytuacji korzystnej dla jego brata oskarżonego D. K., jednakże nie znajdują poparcia w zgromadzonym materiale dowodowym.</p>	
<p>Częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. K.</p>	<p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w których nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, podnosząc, że nie kierował swoich słów konkretnie do towarzyszących mu kolegów i nie podawał klucza A. M., uznając że stanowią przyjętą linię obrony, która w konfrontacji z pozostałym materiałem dowodowym ostać się nie mogła. Wyjaśnienia oskarżonego złożone na rozprawie pozostają w sprzeczności z jego relacją przedstawioną w postępowaniu przygotowawczym, zaś przyczyny takiej zmiany nie zostały przez oskarżonego wytłumaczone. Za nielogiczne należy uznać twierdzenia oskarżonego, iż wypowiadał słowa „dojeb go”, „dawaj” ogólnie, bowiem padły one w sytuacji, gdy małoletni stali nad zającem trzymając w rękach klucz, co oznacza, że były adresowane do konkretnych osób z</p>	

	<p>konkretnymi poleceniami zadawania ciosów zającowi. Wersja zaś oskarżonego, iż nie wręczał nikomu klucza została skutecznie podważona przez świadka A. M., który w swoich pierwszych zeznań jednoznacznie wskazał, iż to właśnie od oskarżonego przedmiot ten otrzymał.</p>		
<p>Częściowo wyjaśnienia oskarżonego P. G.</p>	<p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w których nie przyznał się popełnienia zarzucanego mu czynu, twierdząc, iż nie wiedział gdzie znajduje się klucz do kół, bowiem są nielogiczne i niespójne. Skoro oskarżony potwierdził, iż powiedział towarzyszącym mu kolegom, żeby do zabicia zająca użyli klucza do kół, to miał on wiedzę, iż taki przedmiot znajduje się w pojeździe i gdzie jest usytuowany.</p>		
<p>3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>	
<p>#</p>	<p>3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem</p>	<p>I. VII.</p>	<p>D. K. P. G.</p>

<p>Zwiężle o powodach przyjętej kwalifikacji prawej</p>	
<p>W art. 35 ust. 2 ustawy o ochronie zwierząt umieszczono typ kwalifikowany przestępstwa zabicia, uśmiercenia lub dokonania uboju zwierzęcia oraz znęcania się nad zwierzętami. Szczególne okrucieństwo jest terminem zdefiniowanym w art. 4 pkt 12 ww. ustawy jako przedsiębranie przez sprawcę działań charakteryzujących się drastycznością form i metod, a zwłaszcza działanie w sposób wyszukany lub powolny, obliczony z premedytacją na zwiększenie rozmiaru cierpień i czasu ich trwania. W piśmiennictwie podnosi się, że znamię szczególnego okrucieństwa dotyczy przede wszystkim rodzaju i sposobu działania sprawcy, w następnej zaś kolejności skutków dla zwierzęcia.</p> <p>Przedmiotem działania sprawcy kierowniczego jest zachowanie innej osoby (bezpośredniego wykonawcy czynu zabronionego), które stanowi wypełnienie znamion przestępstwa poprzez rzeczywiste jego wykonanie. Bezpośrednio wykonujący czyn</p>	

zabroniony jest "narzędziem", przy pomocy którego sprawca kierowniczy wykonuje czyn zabroniony. Treść działania sprawcy kierowniczego sprowadza się do władztwa nad przebiegiem realizacji znamion czynu zabronionego przez osobę kierowaną i to w czasie jego wykonywania (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 marca 2014 r., II AKa 384/13, Biul. SAKa (...), poz. 4). Podżeganie zaś polega na nakłanianiu innej osoby do popełnienia czynu zabronionego. Możliwe jest tylko w zamiarze bezpośrednim. Może polegać na jakimkolwiek oddziaływaniu na inną osobę, mającym wzbudzić w niej zamiar popełnienia czynu zabronionego. Dopuszczalne jest zatem także nakłanianie gestem, mimiką, słowem lub radą czy groźbą. Podżeganie zawsze przybiera postać działania (Marek, Komentarz, s. 73).

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił na poczynienie ustaleń, z których wynika jednoznacznie, iż oskarżony D. K. był inicjatorem działań zmierzających do zabicia potrąconego przez siebie zająca i czuwał nad ich przebiegiem. Wręczył on bowiem klucz do kół A. M.,

a następnie nagrywając całe zdarzenie wydawał polecenia małoletnim zadawania kolejnych ciosów. Jego rolę w przedmiotowym procederze uznać należy więc za istotną i dominującą nad pozostałymi. Z kolei oskarżony P. G. nakłonił małoletnich do zabicia zającą konkretnym narzędziem, tj. kluczem do kół, który znajdował się w bagażniku pojazdu, którym podróżowali mężczyźni. Nie ulega przy tym wątpliwości, iż cierpienia zwierzęcia nie były krótkotrwałe, a jego śmierć nie nastąpiła szybko. Zając uderzany był kilkakrotnie w okolice głowy, nie miał on możliwości ucieczki, co przemawia za przyjęciem drastyczności podejmowanych względem niego działań. Oskarżeni mieli możliwość zachowania się zgodnie z normami prawa, wzywając odpowiednie służby do pomocy rannemu zwierzęciu, czy informując o zdarzeniu najbliższą jednostkę Policji, jednakże podjęli niczym nieuzasadnioną decyzję o uśmierceniu zwierzęcia w sposób niehumanitarny. Ujawnione w sprawie nagranie w sposób wyraźny świadczyło tym, iż mężczyznom nie chodziło w ogóle o ukrócenie cierpień zwierzęcia, o jego dalszy los, ale z zabicia

<p>zajęca urządzili sobie zabawę pełną śmiechów, przekleństw i wzajemnego podpuszczania. W konsekwencji należało przypisać oskarżonemu D. K. popełnienie czynu z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r o ochronie zwierząt, zaś oskarżonemu P. G. popełnienie czynu z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r o ochronie zwierząt.</p>			
#	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>	-	-
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
-			
#	<p>3.3. Warunkowe umorzenie postępowania</p>	-	-
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			
-			
#	<p>3.4. Umorzenie postępowania</p>	-	-
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz</p>			

zwiąże o powodach umorzenia postępowania			
-			
#	3.5. Uniewinnienie	-	-
Zwiąże wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwiąże o powodach uniewinnienia			
-			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
1. D. K.	I.-II. III. IV. V. VI.	I. I. I. I. I.	Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd miał na względzie przede wszystkim to, aby była ona adekwatna do znacznego stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu, o którym zdecydowały rodzaj i charakter naruszonego dobra (życie zwierzęcia) oraz właściwości i warunki osobiste sprawcy (będzie on w stanie, w ocenie Sądu, wyciągnąć właściwe wnioski na przyszłość co do swego zachowania) oraz sposób i okoliczności działania

(sprawstwo kierownicze). Jako okoliczność łagodzącą przyjąć należało uprzednią niekaralność oskarżonego. Zasadnicze znaczenie dla wymiaru kary winny mieć zatem stopień zawinienia sprawcy oraz właściwa relacja pomiędzy charakterem popełnionego przez niego przestępstwa, a społecznym poczuciem sprawiedliwości, któremu orzekana kara winna czynić zadość jako sprawiedliwa odpłata. Znaczenie przy tym ma nie tylko dolegliwość, ale także nieuchronność kary za popełnione przestępstwo. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż karą w pełni adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz stopnia zawinienia, jak również celową z punktu widzenia prewencyjnego jej oddziaływania (art. 53 § 1 k.k.) będzie kara 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą orzeczono na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 35 ust. 2 ustawy o ochronie zwierząt. Jednocześnie na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 2 lata. Taka właśnie forma sankcji karnej, w ocenie Sądu, będzie konieczna, a zarazem wystarczająca

dla zrozumienia przez oskarżonego istoty czynu którego się dopuścił, a jednocześnie będzie oddziaływała na dalszą postawę D. K. i przestrzeganie przez niego porządku prawnego. Zdaniem Sądu takie rozstrzygnięcie w pełni odzwierciedla także negatywną ocenę przypisanego mu czynu, a zarazem będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, jak również pozwoli mu na uświadomienie sobie wysokiej naganności i powagi czynu, którego się dopuścił oraz wpłynie na ukształtowanie w świadomości oskarżonego należytego szacunku dla zwierząt.

Z uwagi na to, że oskarżony ma status osoby młodocianej na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddano oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora.

Przypisanie oskarżonemu przestępstwa z art. 35 ust. 2 ustawy o ochronie zwierząt obligowało Sąd do orzeczenia na podstawie art. 35 ust. 3b i ust. 4b ww. ustawy wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu posiadania zwierząt, którego wymiar określono na 2 lata, co wzmocni wychowawcze i zapobiegawcze oddziaływanie warunkowo

			<p>zawieszony kary pozbawienia wolności.</p> <p>Na podstawie art. 35 ust. 4c ustawy o ochronie praw zwierząt orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci klucza do kół typu teleskopowego koloru srebrnego z gumowa rączką, przechowywanego w KPP w S., poprzez jego zniszczenie z uwagi na to, iż był to przedmiot służący do popełnienia przestępstwa.</p> <p>Na podstawie art. 35 ust. 5 ww. ustawy orzeczono od oskarżonego na rzecz (...) Stowarzyszenia (...) przy ul. (...) w S. nawiązkę w kwocie 2.500,00 złotych. Dzięki nawiązce w tej wysokości oskarżony realnie odczuje dolegliwość wynikającą z przestępstwa, którego się dopuścił.</p>
2. P. G.	VII.-VIII. IX. X. XI.	I. I. I. I.	<p>Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd miał na względzie przede wszystkim to, aby była ona adekwatna do znacznego stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu, o którym zdecydowały rodzaj i charakter naruszonego dobra (życie zwierzęcia) oraz właściwości i warunki osobiste sprawcy (będzie on w stanie, w ocenie Sądu, wyciągnąć właściwe wnioski na przyszłość co do swego</p>

zachowania) oraz sposób i okoliczności działania (podżeganie małoletnich do popełnienia czynu zabronionego). Jako okoliczność łagodzącą przyjąć należało uprzednią niekaralność oskarżonego. Zasadnicze znaczenie dla wymiaru kary winny mieć zatem stopień zawinienia sprawcy oraz właściwa relacja pomiędzy charakterem popełnionego przez niego przestępstwa, a społecznym poczuciem sprawiedliwości, któremu orzekana kara winna czynić zadość jako sprawiedliwa odpłata. Znaczenie przy tym ma nie tylko dolegliwość, ale także nieuchronność kary za popełnione przestępstwo. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż karą w pełni adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz stopnia zawinienia, jak również celową z punktu widzenia prewencyjnego jej oddziaływania (art. 53 § 1 k.k.) będzie kara 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą orzeczono na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 35 ust. 2 ustawy o ochronie zwierząt. Jednocześnie na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 2 lata. Sankcja tego

rodzaju powinna odnieść właściwy skutek w zakresie realizacji dyrektywy prewencji indywidualnej, zarówno w jej wychowawczym jak i zapobiegawczym aspekcie. W ocenie Sądu w przypadku oskarżonego istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna uzasadniająca przekonanie, że natychmiastowe wykonanie orzeczonej kary nie jest wymagane dla powstrzymania go przed popełnieniem nowego przestępstwa. Orzeczona kara w należyty sposób realizują także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, albowiem jest dowodem tego, iż organy wymiaru sprawiedliwości nie traktują sprawców szkodliwych społecznie przestępstw w sposób pobłażliwy, lecz reagują prawidłowo, stanowiąc takim czynom przeciwdziałając.

Z uwagi na to, że oskarżony ma status osoby młodocianej na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddano oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora.

Przypisanie oskarżonemu przestępstwa z art. 35 ust. 2 ustawy o ochronie zwierząt obligowało Sąd do orzeczenia na podstawie art. 35 ust. 3b i ust. 4b ww. ustawy

			<p>wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu posiadania zwierząt, którego wymiar określono na 2 lata, co wzmocni wychowawcze i zapobiegawcze oddziaływanie warunkowo zawieszonej kary pozbawienia wolności.</p> <p>Na podstawie art. 35 ust. 5 ww. ustawy orzeczono od oskarżonego na rzecz na rzecz (...) Stowarzyszenia (...) przy ul. (...) w S. nawiązkę w kwocie 2.500,00 złotych. Dzięki nawiązce w tej wysokości oskarżony realnie odczuje dolegliwość wynikającą z przestępstwa, którego się dopuścił.</p>
<p>5. <i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
1. D. K.	II.	I.	Na podstawie art. 63 § 1 i § 5 k.k. zaliczono oskarżonemu na poczet orzeczonej kary – na wypadek jej zarządzenia – okres zatrzymania w sprawie w dniu 21 maja 2020 r. od godz. 13:15 do godz. 18:05 tj. 1 dzień.
2. P. G.	VIII.	I.	Na podstawie art. 63 § 1 i § 5 k.k. zaliczono oskarżonemu na poczet orzeczonej kary – na wypadek jej zarządzenia - okres zatrzymania w sprawie w dniu 21 maja

		2020 r. od godz. 13:05 do godz. 18:40 tj. 1 dzień.
1.6. inne zagadnienia		
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
Podsumowując powyższe rozważania, uznać trzeba, iż takie rozstrzygnięcie będzie w stanie spełnić swoje cele z zakresu prewencji indywidualnej, uświadamiając oskarżonym – jako sprawcom młodocianym – naganność ich postępowania sprawiając, iż ponownie w przyszłości przestępstwa nie popełnią.		
7. KOszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
XII.	O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 626 § 1 k.p.k., zasądzając od każdego z oskarżonych kwotę 190 złotych. Złożyły się na nie	

	<p>wydatki w łącznej kwocie 140 złotych tj. karty karne – 60 złotych, ryczałty za doręczenia – 40 złotych, ryczałt za przechowywanie przedmiotu – 40 złotych oraz opłaty w kwocie po 120 złotych (art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych - Dz. U. nr 49, poz. 223 z późn. zm.).</p>
<p>6. 1Podpis</p>	
<p>ZARZĄDZENIE</p> <ul style="list-style-type: none"> • odnotować uzasadnienie (projekt sporządzony przez asystenta sędziego); • akta sprawy wraz z odpisem wyroku i uzasadnienia doręczyć Prok. Rej. w S., • odpis wyroku i uzasadnienia doręczyć obrońcom oskarżonych; • kal. 14 dni. 	